

Sygnatura akt VI Ka 813/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 października 2018 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Łata

Protokolant: Igor Ekert

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2018 r.

przy udziale Krzysztofa Marka Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy **P. K., syna L. i W.**

ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 maja 2018 r. sygnatura akt IX K 473/17

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. N. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 813/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje. Sąd orzekający dokonał bowiem w przedmiotowej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i nie naruszył w żadnym stopniu prawa procesowego, a i prawa materialnego. Nie nasuwa wątpliwości rozstrzygnięcie w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego, jak i prawnej kwalifikacji przypisanego mu występku. Także wymierzona kara ograniczenia wolności za rażąco i niewspółmiernie surową uchodzić nie może.

Sąd I instancji starannie i w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, a wyczerpująco zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie wszechstronnej i wnikliwej analizie oraz ocenie, wyprowadzając trafne i logiczne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu Rejonowego przedstawiony w części

sprawozdawczej zaskarżonego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Nie przekroczono przy tym ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie popełniono uchybień tego rodzaju, że mogłyby one spowodować konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy wskazał na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę oraz należycie wytłumaczył z jakich przyczyn odmówił wiary P. K., gdy ten nie przyznawał się do popełnienia zarzuczonego czynu.

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd jurysdykcyjny oceny przeprowadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego, jak również do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu rozpoznawczym. Wszelkim wymogom formalnym zakreślonym przez obowiązujące przepisy prawa odpowiada też pisemne uzasadnienie wyroku, co umożliwia kontrolę instancyjną.

Sąd Rejonowy nie popełnił błędu przyjmując, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał jednak znamiona ustawowe przestępstwa z art. 286 § 1 kk, a w szczególności stwierdzając po stronie P. K. – już w czasie, gdy przyjmował on na siebie zobowiązanie finansowe wobec M. M. – brak realnych możliwości (a co za tym idzie – woli) wywiązania się z niego w umówionym terminie.

Okoliczność, iż poza zaliczką, oskarżony nie uregulował pozostałej części przypadającej jeszcze do zapłaty kwoty pieniężnej – wątpliwości nie budziła. Przyznawał ją również – mimowolnie – sam P. K.. Pewnym i bezspornym pozostało też wystawienie – w pierwszej kolejności faktury zaliczkowej (którą – jak wspomniano – wymieniony opłacił), a następnie – w dniu 16 grudnia 2011 r. – faktury ostatecznej opiewającą w sumie na 18.244,59-zł, z czego zapłacić należało 13.244,59-zł. W późniejszym czasie, po poprawkach i korektach w zakresie wykonawstwa, odbiór końcowy robót nastąpił w dacie 17 kwietnia 2012 r.

Po tym dniu oskarżony zaś – pomimo zapewnień i doręczanych mu wezwań oraz monitów zapłaty nie dokonał, on sam zaś zaprzestał wszelkich kontaktów z pokrzywdzoną. Bezskuteczne (w następstwie zbiegu egzekucji) okazało się postępowanie egzekucyjne wszczęte przez komornika na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach w sprawie o sygn. akt VI GNe 2718/12/2.

Oskarżony tymczasem już w momencie zaciągania zobowiązania był obciążany należnościami na rzecz innych podmiotów. Chodziło nade wszystko o zalegające świadczenia wobec Skarbu Państwa, które Zakład Ubezpieczeń Społecznych określił na kwotę 9.399,69-zł za lata 2010-2011, zaś właściwy Urząd Skarbowy na kwotę 672-zł. Bez znaczenia dla oceny ogólnej kondycji finansowej P. K. i jego firmy pozostawało przy tym subiektywne przekonanie oskarżonego, iżby ZUS niesłusznie obciążył go wspomnianymi świadczeniami. Należności te bowiem obiektywnie istniały, wynikały z prawomocnych decyzji, a co najważniejsze – podlegały egzekwowaniu.

Niezależnie od powyższego P. K. obciążony był również wobec banku i (...) z tytułu zaciągniętego kredytu i pożyczki. W latach 2011-2012 wydano ogółem kilkanaście tytułów egzekucyjnych skierowanych przeciwko oskarżonemu.

Pośrednio ponadto P. K. przyznawał, że zapłata na rzecz pokrzywdzonej uzależniona była od tego, czy sam uzyska należności od własnych kontrahentów. Podnosił, iż nie przewidywał rozwoju swej sytuacji finansowej i był przekonany, że gdy otrzyma takie należności automatycznie ureguluje świadczenia przypadające na rzecz M. M.. Innymi słowy, wywiązanie się z powyższego zobowiązania już na wstępie uzależnione zostało od zdarzeń przyszłych, a niepewnych.

Taki stan rzeczy, przy przemilczeniu go wobec pokrzywdzonej i równoczesnym spoczywaniu na oskarżonym obciążen finansowych względem podmiotów trzecich w pełni uprawniał do wniosku o braku realnych możliwości spłaty przedmiotowej należności w terminie (i jak się ostatecznie okazało – w ogóle). To z kolei, dawało podstawę do przyjęcia, że w następstwie owego przemilczenia doszło do wprowadzenia kontrahentki w błąd i doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia swym mieniem.

Były to natomiast dostateczne i wystarczające przesłanki, by uznać działania oskarżonego jako podjęte z winy umyślnej i w zamiarze bezpośrednim, a tym samym do przypisania mu realizacji znamion oszustwa.

Bez znaczenia był tu fakt regulowania przez P. K. – nawet w analogicznym okresie czasowym – należności względem innych kontrahentów, w tym także dalszych należności wobec tej samej pokrzywdzonej – wynikających z umów zawartych z M. M. uprzednio lub następnie. Przedmiotem rozpoznania i ocen pozostawała bowiem ściśle określona transakcja zamykająca się fakturą z dnia 16 grudnia 2011 r. oraz protokołem odbioru robót z dnia 17 kwietnia 2012 r. Kompletnie niedorzeczne było zaś tłumaczenie oskarżonego, który na podstawie decyzji komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego (z uwagi na jego bezskuteczność) dochodził do wniosku, iż należność wobec pokrzywdzonej została uregulowana.

Sąd Rejonowy prawidłowo też ustalił, wskazał oraz ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na wybór rodzaju i rozmiaru kary. Uwzględniła ona stopień zawinienia oskarżonego oraz stopień szkodliwości społecznej popełnionego przez niego czynu. Pozwoliła ona na pełną realizację celów zapobiegawczych, wychowawczych i w sferze kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając to wszystko na uwadze i uznając za trafny wyrok Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy.

O należnościach obrońcy z urzędu oraz o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono jak w pkt 2-3 wyroku niniejszego.